

Bugünkü Suriye, Hikâyenin Başlangıcı Değil, Sonucudur

Tarihte trajediler, patlak verdikleri anda değil, milletlerin etraflarında olup bitenleri anlama yetilerini kaybettikleri daha önceki bir anda başlar; bu nedenle bugün Suriye’de gördüğümüz şey, ayrı bir olay olarak değil, aksine tüm nesiller doğmadan önce başlamış uzun bir sürecin birikiminin sonucu olarak okunmalıdır. Nitekim Esad ailesi düştüğünde, bir yönetim sistemi olarak değil, bir aile olarak düşmüştür.

Yönetici yüzler değişmiş, sloganlar yenilenmiş, ancak yönetimin özü değişmemiştir; zira otorite, kendisinden itaat etmesi talep edilen yukarıdan yönetilmektedir; çünkü otorite dış müdahalenin rehinesi olup, özgür iradeye ya da bağımsız siyasi bir karara sahip değildir; üstelik kayırmacılıkla beslenen ve insan yapımı kanunlara göre hükmeden yozlaşmış bir sistemin üzerine kurulmuştur.

İşte burada, bu devrimin hedeflerini gerçekleştirmedeki kusurun en önemli nedenlerinden biri yatmaktadır; çünkü değişim genellikle sistemlerin değil, isimlerin değişmesi, yani birinin bir başkasıyla değişmesi şeklinde olmuş ve kurallar olduğu gibi kalmaya devam etmiştir. Bu yüzden ne kadar değişim iddiasında bulunurlarsa bulunsunlar değişim, yozlaşmış sistemin derin yapısına dokunmamış, aksine sahada hiçbir etkisi olmayan, parlak ve yeni bir dile sahip bir değişim olmuştur. Dolayısıyla büyük kararlar hâlâ halkların iradesini yansıtmayan dengelere göre büyük güçlerin çıkarları tarafından yönlendirilen dış faktörlerin rehinesi olarak kalmaya devam etmektedir.

Bugün Suriye’de, siyasi ve güvenlik açısından yeniden düzenlenen bir ülke görüyoruz; zira ülke, Suriye’nin çatışmanın devam etmesinin acısını çekmesine neden olan ve “çözümsüzlük” durumunun pekişmesi için çalışan geçiş aşaması mefhumunu benimsemiştir; diğer bir deyişle rejim, gerçek bir geçiş olmaksızın kalmaya devam etmekte ve ülke de istikrar ve sürdürülebilir barış gerçekleşmeksizin fiilen sona ermiş bir savaşın ortasında asılı kalmaya devam etmektedir.

İşte bugün bizler, bu kusurun sonuçlarından biriyle karşı karşıyayız; zira kısa bir süre önce geçmiş sayfayı kapatma çabası kapsamında “genel af” adı altında bir karar yayınlanmıştır. İşte burada, şu hakkı haykırmak gerekir: Genel af mı!?! Peki ya unutulamayan kan ne olacak? Hangi hakla, velisine başvurulmadan kan hakkı affediliyor? Oğlunu kaybeden bir anneden, çocuklarını toprağa veren bir babadan ya da binlerce şehit veren bir halktan, nasıl genel af fikrini kabul etmesi talep edilebilir?! Sanki kanlı olaylara karışmak, siyasi bağlamın değişmesi ya da çıkarların farklılaşması sonucu sadece bir kararla kapatılan bir dosyaya dönüşmüş gibi; oysa kabirler tanıklık etmeye ve gözyaşları canlı kalmaya devam etmekte olup hafıza da silinmemiştir!

Mesele intikam değil, aksine adalettir. Zira insani mantıkta ve aynı şekilde dini nasslarda kan, hesap sorulmadan heder edilmez; zira Kur’an, kasten öldürme için, hoşgörü ya da sulandırmaya değil, kısasa dayalı açık bir hüküm getirmiştir.

Ancak büyük davaların, gerçek bir geçiş dönemi adaleti veya şeffaf bir hesap sorma süreci olmaksızın tekrarlanan aflarla kapatılan dosyalara dönüştürülmesi göz ardı edilemeyecek bir durumdur. Ayrıca geçiş dönemi adaletini, genel bir affa veya kısmi uzlaşmalara indirgemek, onun gerçek içeriğini boşaltmaya çalışmaktan başka bir şey değildir; çünkü adalet, sayfaları okumadan kapatmaya ya da acıyı kabul etmeden üstesinden gelmeye dayalı değildir. Dahası açık bir hesap sormaya dayalı olmayan herhangi bir atlatma, çatışmanın nedenlerini çözmek yerine onu yeniden üretmeye yol açabilir. Peki geçiş dönemi adaleti mefhumu nasıl iki kelimeye indirgenebilir ki! Oysa bu mefhum, ihlallerin belgelenmesini, sorumluların göstermelik değil de gerçek yargılamalarla hesap vermesini, gerçeğin ortaya çıkarılmasını, hesap sorulmasını, tazminatı ve kurumların reformunu içermesi gerekmez mi?

Bu mefhumun Suriye siyasi söyleminde mevcut olup gerçekliğe indirgenmiş gibi görünmesi üzücüdür; nasıl olmasın ki; zira Suriye hükümeti hâlâ Batı'nın kararlarının ve dış müdahalelerin rehinesi olmaya devam etmektedir.

Ama soru şudur; krizi yaratan aynı araçlarla farklı bir gelecek inşa etmek mümkün müdür?

Binlerce şehidin kanına mal olan yozlaşmış sistemin yapısı değişmediği sürece, hiçbir reformun bir kıymeti kalmaz, herhangi bir istikrar kırılma kalmaya devam ettiği gibi herhangi bir uzlaşma da geçici olmaya devam eder. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **أَفَمَنْ أَسَّسَ بُنْيَانَهُ عَلَى تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ مَنْ أَسَّسَ** **“Binasını Allah korkusu ve rızası üzerine kuran kimse mi daha hayırlıdır, yoksa yapısını yıkılacak bir yarın kenarına kurup, onunla beraber kendisi de çöküp cehennem ateşine giden kimse mi? Allah zalimler topluluğunu doğru yola iletmez.”** [Tevbe 109]

İbn Haldun'un sözleri bugün de güçlü bir şekilde geçerliliğini korumaya devam etmektedir: “Devletler ancak ortak bir bağ üzerine kurulur”, dışarıdan dayatılan dengeler üzerine kurulmaz; bu yüzden genel olarak Arap ülkelerinde, özel olarak da Suriye’de sorun, yönetim yapısında gerçek bir değişim gerçekleştirme iradesinin yokluğunda ortaya çıkmaktadır; çünkü her devrimde başlıkları değiştirip söylemi çok daha modern araçlarla formüle etmeyi alışkanlık haline getirdik ancak sorunun köküne hiç yaklaşamadık! Bu nedenle bugün Suriye’de gördüklerimiz, hikâyenin başlangıcı değil, aksine onun doğal bir sonucudur; yani bir asır süren bir parçalanmanın, özüne dokunmayan reform girişimlerinin ve sadece yüzleri değiştirmekle yetinip yapıyı olduğu gibi bırakan rejimlerin bir sonucudur. Dolayısıyla gerçek bir değişim konusundaki herhangi bir umudun, aynı araçların yeniden dolaşıma sokulmasına ya da isimlerin başkalarıyla değiştirilmesine dayanması imkansızdır; aksine, basit ama belirleyici bir farkındalıkla başlar: Yani bizim geçici çözümlere ihtiyacımız yoktur; aksine tüm yapıları, kurumları ve benzerleriyle birlikte mevcut rejimi ortadan kaldırmayı hedefleyen bilinçli bir iç iradeye dayanan gerçek bir yeniden inşaya ve safları birleştirecek, adaleti gerçekleştirecek, istikrarı yeniden sağlayacak bir yönetim sistemi olarak Nübüvvet Minhacı üzere Raşidi Hilafetin yeniden tesis edilmesine ihtiyacımız vardır; bunun dışındaki diğer çözümler ise sadece

zaman kaybından ve Batı ve Yahudi varlığı için, egemenliğimizden ve topraklarımızdan geriye kalanları ihlal etmeleri için yeni fırsatlar yaratmaktan başka bir şey değildir.

Allah'ın bize bir fırsat verdiğini ve bizim onu kaçırdığımızı unutmamalıyız; ancak **لَا يُلْدَغُ الْمُؤْمِنُ مِنْ جُحْرٍ وَاحِدٍ مَرَّتَيْنِ** "**Mümin, bir (yılan) deliğinden iki defa ısırılmaz (aldatılmaz).**" Bu nedenle sahnenin yeniden düzenlenmesi, safların ve liderliklerin gözden geçirilmesi, Allah'a tevekkül edilmesi ve Allah'ın bizimle birlikte olduğuna kesin iman edilmesi gerekir. **وَمَا التَّنْصُرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ** "**Zafer ancak Aziz ve Hakim olan Allah'ın katındadır.**" [Al-i İmran 126] İşte bunlar sizin için ey Halid bin Velid'in torunları; Allah şahittir ki sizler, cesaretinizi ve sabrınızı kanıtladınız. Artık bir kez daha uyanmanın vakti gelmiştir; ama bu kez Esad'ı düşürmek için değil, aksine tek ve kahhar olan Allah için O'nun şeriatıyla hükmetmek ve O'nun kutsallarını kurtarmak için olsun.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Menal Ümmü Ubeyde